

Uroš Petrović

Bajke

Petih sedam

Ilustrovao Aleksandar Zolotić

■ Laguna ■

Copyright © 2026 Uroš Petrović

Copyright © 2026 ovog izdanja, LAGUNA

Bajke

Petih sedam

Sadržaj

Bunar za jednu želju	9
Vrtlog	27
Doktor Iks	45
Loptasta bajka	63
Čudesna mašina	81
Nasmešeni plavi krug	99
Zeka iz šešira.	117

Bunar za
jednu želju

ečak Batu je bio nomad, što znači da je pripadao plemenu koje se stalno selilo. Živeli su u jurtama, prostranim okruglim šatorima koji su se prenosili konjima i brzo postavljali i rastavljali. Te su godine otišli daleko na sever, u krajeve u kojima nikada ranije nisu bili. Napravili su logor na čistini zaklonjenoj stenovitim obroncima planine.

Pred sam sumrak Batu je na ispošćenoj zemlji primetio neveliku ali jako duboku rupu kupastih oboda.

„Gle! Kakva rupa! Kao mali vulkan! A ne vidi joj se dno!“, uzviknu dečak ushićeno, pokazujući jednom od plemenskih staraca šta je pronašao.

„Hm... Liči mi na drevni bunar za jednu želju. Ubaciš novčić, zamisliš želju i ona će ti se ispuniti! Rupa se potom zatvori i, naravno, nikome i nikada ne smeš da kažeš šta si poželeo“, reče starac.

Batu je bio očaran! Bunar za jednu želju! Dečak je imao samo jedan srebrni novčić, za koji je mukotrpno radio najteže plemenske poslove. Ipak, bez oklevanja ubacio ga je u rupu.

„Želim da imam isto onoliko srebrnjaka koliko ima i najbogatiji čovek u plemenu!“, pomisli potom zatvorenih očiju.

Kada je otvorio oči, rupu zaista više nije mogao da pronađe. Batu je bio oduševljen.

„Izgleda da je to stvarno bio bunar za jednu želju! Hoće li mi se želja sigurno ispuniti?“, upita ushićeni mališan vremešnog sagovornika.

„Stari narodi su čvrsto verovali u te čarolije!“, potvrdi mu starina.

„A gde su ti stari narodi sada? Zašto ih ne srećemo?“, upita ga radoznali Batu, koji je upijao sve što su plemenski starci pričali.

„Ko zna. Možda su stradali u ratovima hordi, možda ih je pokosila kakva zarazna bolest... Bilo je toga mnogo u ovim krajevima...“, promrmlja ovaj pre nego što se odgegao u svoju jurtu na počinak.

Te noći dečak je zaspao sanjareći o tome šta će sve moći sebi da kupi ako mu se želja ispuni.

Pre nego što je svanulo, probudile su ga buka i
vriska. Njihov logor bio je napadnut! Grozni gorski
razbojnici su se spustili sa planina i brzo ih orobili.

Pokupili su im sve srebro koje su imali. Nikome nije ostao nijedan novčić.

On sa užasom shvati da mu je želja upravo ispunjena! Sada je zaista imao tačno onoliko srebra koliko i najbogatiji ljudi u logoru – dakle, ništa!

Kada je shvatio šta je uradio, Batu je bio očajan.
Griža savesti ga je razdirala.

„Prokleti bunar za jednu želju! Prokleta srebro!
Prokleti pohlepni ja!“, jadikovao je dečak u sebi.

Toliko se kidao iznutra da se iskrao iz logora čim je svanulo. Uputio se u planinu za razbojnicima, sasvim goloruk.

„Do ovakvog života mi nije ni stalo! Ako se ne iskupim, i ne zaslužujem da se sa planine vratim živ!“, ponavljao je dok je posrtao po gorskim vrletima.

Nije odustajao ni kada se upleo u gustu paučinu, ni kada su ga nadletali lešinari, ni kada je jasno čuo zavijanje vukova svuda unaokolo. Hodao je do mraka, sve dok je mogao da prati tragove razbojnika. Prespavao je na hladnoj, crvenoj zemlji – iscrpljen, očajan i sam.

Probudio se rano, drhteći. Brzo je ponovo pro-
našao tragove i nastavio da ih prati. Tako je stigao
do skrovitog logora gorskih pljačkaša, napravljenog
usred napuštenog rudnika crvene gline. Oprezno im
se primakao i sakrio iza žbunastog rastinja. Sedeli su
pored vatre i bučno slavili uspešnu poharu.

